

РЕШЕНИЕ

№ 39629

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **6317** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх. № 16772/18.05.2026 г. от А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], И. чрез попечителя му А. М. – директор на Преходно жилище „Н. Р.“ [населено място] чрез адв. Т. срещу отказ за възстановяване на заплатена държавна такса по чл. 28а от ЗЧРБ, обективиран в писмо рег. № 536400-32040 от 19.03.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Твърди се, че актът е постановен в нарушение на дадените с влязлото в сила определение № 7170 от 21.02.2026 г. по адм. дело № 11742/2025 г. на АССГ указания, като в настоящия отказ отново липсва преценка по същество, дължи ли се връщане на платената държавна такса. Жалбоподателят се позовава на чл. 19, т. 1 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, както и на Конвенция за правата на детето. Изтъква аргументи, че е уязвимо лице по смисъла на § 1, т. 46 ЗЧРБ. Моли за връщане на преписката на административния орган с указания за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ на МВР, редовно призован, се представлява от юрк. Ч., който оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените с административната преписка писмени доказателства се установява, че с решение с рег. № 275553/25.03.2025г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, издадено на основание чл. 28а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и във връзка с чл. 76, ал. 1, т. 1 от Правилника за устройството и дейността на Министерство на вътрешните работи, на А. А. А. А., [дата на раждане] , гражданин на И., е разрешено право на продължително пребиваване на чужденец в Република България за срок до 25.03.2026г.

С постъпила в Дирекция „Миграция“ с рег. № 536400-89149 от 07.10.2025г. молба от адв. Т., като пълномощник на А. А. А. А., на основание чл. 46 от Закона за държавните такси е направено искане за възстановяване на заявителя на заплатената от него държавна такса по преписка с № Е543 от 11.03.2025г. в размер на 500 лв., по което е постановен отказ, обективизиран в писмо с рег. № 536400-93387 от 18.10.2025г. на директора на Дирекция „Миграция“. Същият е бил предмет на съдебен контрол, като с определение № 7170 от 21.02.2026 г. по адм. дело № 11742/2025 г. на АССГ преписката е върната на компетентния административен орган за разглеждане на искането по чл. 46 ЗДТ по същество, като са дадени указания да се извърши преценка, дали са основанията за връщане на недължимо платена държавна такса по см. на чл. 46 ЗДТ, включително като се обсъдят новопредставените в съдебното производство доказателства и всички наведени от заявителя възражения.

В изпълнение на горното определение е издадено обжалваното в настоящото производство писмо, с което повторно е постановен отказ за възстановяване на заплатена държавна такса по чл. 28а от ЗЧРБ. Административният орган е приел, че хипотезите в чл. 19 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, в които не се събира държавна такса, са императивно изброени и сред тях не е предвидено основание „уязвими лица“, както и не фигурира основаниято на чл. 28а от ЗЧРБ, въз основа на което А. А. е получил право на пребиваване в Република България. Поради това искането за възстановяване на държавна такса е прието за неоснователно.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните прави изводи: Жалбата е допустима - подадена е в предвидения от закона срок, срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лице с правен интерес от оспорването в качеството на неблагоприятно засегнат адресат.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното писмо е издадено от компетентен орган в съответствие с предвидените правомощия в чл. 7, ал. 1 ЗДТ, съобразно която норма контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. С оглед изложеното се налага изводът, че компетентен да разгледа направеното искане за връщане на недължимо платена такса по чл. 10, ал. 5 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на МВР по Закона за държавните такси, е именно директорът на Дирекция „Миграция“ при МВР.

Спазени са изискванията за форма на чл. 59, ал. 2 във вр. с ал. 1 от АПК, доколкото липсват специални изисквания за конкретното производство. Актът съдържа фактически и правни основания за неговото издаване, а волята на административния орган е ясно изразена. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Административният акт е издаден и в съответствие с приложимите материалноправни норми по

следните съображения:

Таксите, които се дължат в производствата по ЗЧРБ, са в размер, определен с Тарифа 4 за таксите, които се събират в системата на МВР по Закона за държавните такси (Тарифа 4). В чл. 19 от същия акт изчерпателно и лимитативно изброява хипотезите, в които такси не се дължат, като т. 3 гласи, че не се събират такси по чл. 10, ал. 1 и 3 - от чужденци, които не могат да напуснат страната по независещи от тях обстоятелства, като стихийни бедствия, аварии, катастрофи, грабежи и неотложна медицинска помощ, удостоверени с документи от съответните компетентни органи. В случая безспорно е установено, че жалбоподателят не попада в тази хипотеза. Възраженията, че същият е „уязвимо лице“ са неотносими в настоящото производство, тъй като цитираната нормата лимитативно изброява случаите на недължимост на държавната такса и разширителното ѝ тълкуване е недопустимо.

Нормата на чл. 19 от Тарифа № 4 не съдържа и препращане към чл. 28а от ЗЧРБ - правното основание, на което А. А. А. е получил право на пребиваване в Република България, а препраща единствено и само към чл. 10, ал. 1 и ал. 3 от Тарифа 4, които от своя страна визират различни случаи. Неоснователно е и позоваването от страна на жалбоподателя на разпоредбата на чл. 6, нар. 4 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като същата се прилага, когато е издадено решение за връщане и прекратяване на незаконен престой на чужденци от трети страни.

Поради гореизложеното съдът счита, че процесният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон, тъй като не са налице основания за връщане на държавната такса поради нейната недължимост в случаите, изброени в чл. 19 от Тарифа № 4. Поради горните съображения, административният орган е постановил материално законосъобразен акт, а подадената срещу него жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника се следват разноси по делото, каквито обаче не са претендирани в срока за това, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., [дата на раждане] в [населено място], И. чрез попечителя му А. М. – директор на Преходно жилище „Н. Р.“ [населено място] чрез адв. Т. срещу отказ за възстановяване на заплатена държавна такса по чл. 28а от ЗЧРБ, обективиран в писмо рег. № 536400-32040 от 19.03.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: